

За туй сестро ! пакъ ще ти ся молиж, недѣй
ся сърди на Донкж, че ти е рѣкла тжй, ка-
то видишь каквы смы.

А. Хубаво сестро ! — добръ думашъ, —
не щж да ся сърдиж, — склонила быхъ на васъ ;
но какво можемъ направи само ны ? — Нищо !
— То бива, — побирамы го умътъ, но ако
купно, както рѣкохте, сичкый народъ е на ва-
шій умъ, — сичкы еж съгласни, — тогава сич-
ко бива, — а друго-яче на вѣтъра ти думамъ,
си кѣсате сърдцата, защото нѣма кой да ви
подражяе. То е хубаво нѣщо напистинж, но не
е нзшя работа. Като думамъ това, разбирай,
че разумѣвамъ Българскж работж, защото съ-
гласно съ мнѣніето ви, и азъ зѣхъ да говоріж
по вашето мнимо само мнѣніе. Че не е ли
такво ? когато за сичко само мислите и прѣд-
полагате, па нищо нѣма на мегданя. Вие едво
врѣмя бѣхте основали и Женско Дружество. —
Дѣ ви сега дружеството ? — Не ли останж
само съ едно име, за смѣхъ на хората ?

М. Ей тжй ! мнимо ли мнѣніе ? видишь ли
ты ! — Земи си думжтъ назадъ, госпожице,
защото азъ ти казвамъ, че не е мнимо — а
вещественно ; нѣ вие като го мислите за мни-
мо, и когато ся владате тжй, то ви ся види
такво, и може да си остане билъ за сѣкога
такво. Сѣднжла си да ми подмѣташь Дружес-
твото което пакъ си е дружество ; нѣ понеже
другариги му сж ся уморили отъ толкози